

Μια χώρα μπορεί να θεωρηθεί ότι έχει εξασφαλίσει μια επαρκώς "σχεδόν ισοσκελισμένη δημοσιονομική κατάσταση" εάν η οικονομική της διάρθρωση ανθίσταται με άνεση σε μακροοικονομικές διαταραχές ή η δημοσιονομική της διάρθρωση είναι σχετικά ανεπηρέαστη από κυκλικές διακυμάνσεις. Ένα άλλο ζήτημα που αφορά τους στόχους των προγραμμάτων σταθερότητας είναι εάν αφήνουν επαρκές περιθώριο χειρισμών στον προϋπολογισμό ώστε να μπορούν οι χώρες να αντεπεξέλθουν σε γεγονότα που δεν σχετίζονται απαραίτητα με τις κυκλικές διακυμάνσεις. Για παράδειγμα, οι απρόβλεπτες διαταραχές των επιτοκίων και οι αναμενόμενες δημογραφικές εξελίξεις λόγω γήρανσης του πληθυσμού είναι άσχετες με τις μεσοπρόθεσμες οικονομικές εξελίξεις. Για το λόγο αυτό κρίθηκε αναγκαία η λήψη μέτρων ταχείας αποκλιμάκωσης του λόγου δημόσιου χρέους/ΑΕΠ και σταθεροποίησης του ασφαλιστικού συστήματος ώστε να καταστεί βιώσιμο μακροπρόθεσμα. Θεμελιώδες στοιχείο των προγραμμάτων σταθερότητας ή σύγκλισης είναι ο μεσοπρόθεσμος στόχος της σχεδόν ισοσκελισμένης ή πλεονασματικής θέσης των κρατικών προϋπολογισμών. Η άποψη της πρώην Νομισματικής Επιτροπής (σήμερα, Οικονομική και Δημοσιονομική Επιτροπή) ήταν ότι με τον όρο "μεσοπρόθεσμος" νοείται η διάρκεια του οικονομικού κύκλου. Η Επιτροπή υιοθέτησε τη μέθοδο κυκλικής διόρθωσης ενώ λαμβάνονται υπόψη και οι ειδικές συνθήκες κάθε χώρας. Για τα προγράμματα σύγκλισης και σταθερότητας που υποβλήθηκαν μέχρι τέλος του 1998 η Επιτροπή έκρινε ότι θα έπρεπε να επιτύχουν το μεσοπρόθεσμο στόχο το ταχύτερο δυνατό και ή δυνατό μέχρι το τέλος του έτους 2000. Ωστόσο, μόνο έξι χώρες εκπλήρωσαν το 1998 την απαίτηση του Συμφώνου Σταθερότητας και Ανάπτυξης για σχεδόν ισοσκελισμένη ή πλεονασματική δημοσιονομική θέση. Από αυτές οι τρεις ανήκουν στη ζώνη του ευρώ (Ιρλανδία, Λουξεμβούργο, Φινλανδία) και τρεις δεν έχουν υιοθετήσει το ενιαίο νόμισμα (Δανία, Σουηδία, Ηνωμένο Βασίλειο).